

Овде постоји тзв. Друга Србија која ноћу игра бриџ, пије виски и чека америчког генерала који је 1945. године био у Трсту, да дође са америчким трупима у Београд. Имамо једну врсту друштвене елите која има позицију да је све што долази са Истока негативно, а све што долази са Запада апсолутно позитивно. Ја нисам присталица таквог гледања на ствари.

Ценим што ме је премијер Вучић изабрао и питао да помогнем као нестраначка личност. То је позив који се не одбија. Спутњик је први предложио да се активирам на том плану, каже у интервјуу за Спутњик коментатор Политике Мирослав Лазански.

Шта Вас је мотивисало да прихватите понуду да се нађете на листи СНС-а?

— Премијера Вучића знам одавно, још као навијача Звезде кад је долазио у Загреб. Тад сам га упознао, после сам ја отишао у новинарство, он у политику. Друго, по многим политичким ставовима мислимо исто или слично. Са друге стране, сматрам да у неким стварима треба помоћи Влади Србије, пре свега у домену спољне и одбрамбене политике. С обзиром да сте ви — Спутњик — први предложили да се на том плану активирам, кад ме он замолио да, ако могу помогнем, рекао сам да могу.

Ово је време када многи интелектуалци, људи који мисле да могу нешто да ураде за ову земљу, не могу то да ураде само седећи у својим фотелјама, критикујући преко компјутера или дружећи се по одређеним форумима. Ово је време да кад неко ко хоће да помогне својој земљи треба да изађе на јавну сцену и да, колико може у области у којој је компетентан, уради нешто да кренемо напред. Ценим то што је премијер Вулић изабрао мене и рекао — хоћеш ли да дођеш да помогнеш као нестраначка личност. И ја сам рекао ОК, то је позив који се не одбија.

Кад сте рекли то „да“ господину Вучићу, да ли сте му рекли „да“ за парламент и за подршку листи или сте му рекли

”
да
“

за касније, да можда будете нешто и у извршној власти?

— Нисам ништа условљавао. Рекао сам — помоћи ћу колико могу, јер мислим да су његови ставови, посебно према питању спољне политике, и моји ставови. То је војна неутралност Србије, одлични односи и са НАТО–ом, и са Европом, са Немцима и са Американцима, и одлични односи са Руском Федерацијом. У коалицији коју предводи Вучић су странке од про–НАТО, као што је странка господина Драшковића, до странке господина Ненада Поповића која је против НАТО–а. То је спектар врло широких политичких ставова, нешто што заправо одражава Србију у целини, потврда једне заиста несврстане, неутралне политике Србије.

У овом часу можемо рећи да је спољна политика Србије можда независнија од спољне политике многих чланица ЕУ. Изгледа апсурдно, али јесте тако. Нас притискају, стално долазе неки комесарчићи ЕУ да нам држе лекције — морате овако, морате онако кад је у питању однос према Руској Федерацији. Ми држимо наш став. То вреди поштовања.

Ви сад само подржавате ту листу, а није још дефинитивно да ћете бити посланик СНС–а?

— Прво да видимо резултате избора. Можете ми веровати или не веровати, нисам договарао ништа за даље. Принципијелно, он ме позвао телефоном: „Хоћеш ли да

подржиш листу". Ја сам рекао: „Хоћу“. Нисмо ништа даље разговарали. Ја никад нисам било какав свој аранжман везивао за неку врсту трговине.

Не трговине, али Ви сте ипак човек од имена и презимена и Ваше име сигурно доноси неки број гласова.

— Надам се да доноси.

Али са друге стране не да тргујете, али кажете — да ли ћу ја бити посланик или нећу.

— Искрено, нисам ништа конкретно у том смислу разговарао. Ми имамо до избора још два месеца, па после тога док се то још раскупуса, мандати, сигурно још месец дана. Ја желим за то време да будем и даље новинар Политике. Шта ће бити после тога зависи од разговора. Како ће се све то кусурати и делити, ја у то не желим да улазим, нити сам улазио.

Пошто сте високо на листи, а својевремено Вас је Спутњик лансирао као потенцијалног кандидата за министра одбране — додуше, то је био текст написан у помало шаљивом тону, а изазвао је бројне позитивне коментаре — под претпоставком да ипак постанете министар одбране, шта бисте прво променили у војсци?

— Ви сад кажете да је ваш предлог изазвао бројне позитивне коментаре. Ова моја одлука да будем нестраначка личност на листи СНС-а изазвала је бројне негативне коментаре. Па шта ћемо сад?

Како то коментаришете?

— То је то што имамо једну затровану политичку сцену Србије где је патолошка политизација свега и свачега. Ако ја кажем да је данас понедељак, многи ће скочити — аха, то из њега говори СНС, он је на њиховој листи. Можда није понедељак, хајде да сумњамо да ли је заиста понедељак. Ми живимо у једном заиста невероватном друштву чудне атмосфере где се политизује све и свашта, што није добро. У ситуацији у којој се налазимо стручност по било ком питању уопште није важна.

Ако ме питате око одбране, не могу вам рећи ништа конкретно. Ја имам нека своја размишљања о томе како треба да изгледа Војска Србије, али није коректно да у овом часу о томе говорим. Све што сам мислио о Војсци Србије ја сам писао у текстовима у Политици.

Мислите ли да можете остати независни интелектуалац, а да будете и војник партије?

— Да. Мој отац је био прво официр Краљевине Југославије, па је четири године био у немачком логору Оснабрику, па је после био официр ЈНА, и није био члан партије, и нико од њега није тражио да буде члан партије. А ни ја нисам био члан партије, па сам био војни коментатор и у Загребу и овде.

Али признаћете да је то сада другачије. У јавности, кад се помене војска, осим министра одбране помене се Лазански. А друга асоцијација за Вас је да сте некако своји.

— Ја ћу бити и даље свој.

А ипак у парламенту људи слушају врх странке. Ви сте човек ван калуца, кад сте прихватили то, да ли сте помислили — шеф посланика ми каже гласај овако, а ја кажем — не могу?

— Наравно, али досад по питању војних ствари и питањима спољне политике сви потези које је ова Влада Србије повлачила су 90 одсто потези које бих ја на неки начин подржавао.

Малопре сте рекли да се на листи СНС-а налазе људи веома различитих оријентација. Вас сматрају проруским човеком...

— То сматрају они који су проамерички. Ја нисам ни англофил, ни русофил. Пре свега гледам интересе државе и да то буде нешто прагматично. У мојој досадашњој новинарској каријери ја сам први у бившој социјалистичкој Југославији критиковао Совјетски Савез због ремећења евроракетне равнотеже кад су Совјети инсталирали ракете средњег домета СС-20, а онда су Американци инсталирали „першинг“ и „круз“ у Европи. И кад сам дошао 1982. године у Москву тадашњи југословенски амбасадор ми је рекао да није веровао да ће ми Совјети дати визу, али ми је тад одмах у децембру начелник Генералштаба Совјетске армије маршал (Сергеј) Ахromeјев дао интервју. Дакле, увек сам гледао да кад су једни у праву да им кажем да су у праву, кад нису у праву ја им кажем да нису. Политика НАТО-а у Европи до 1991. је једна политика, после 1991. друга до 1995. кад су помогли муслиманско-хрватској федерацији у бомбардовању српских положаја у РС, а трећа после 1999. године кад су нас гађали. НАТО има најмање три живота. Не можете НАТО и уопште англоамеричку политику гледати истим очима каква је била до 1991, па од 1991. до 1995. и од 1995. до 1999. године. Наравно, овде постоји твз. Друга Србија која ноћу игра бриџ, пије виски и курвоазије, иду на тениске мечеве и чекају америчког генерала који је 1945. године био у Трсту да дође са америчким трупама у Београд. Мислим да многи још увек имају америчке и британске

заставице по ормарима и чекају да изађу на улице. Имамо једну врсту друштвене елите која увек има ту врсту позиције: све што долази са Истока, из Русије је негативно, а све што долази са Запада, из Америке, Британије апсолутно позитивно. Ја нисам присталица таквог гледања на ствари. Треба се конкретно увек изјаснити о оним потезима где су једни у праву, а где су други у праву.

Да ли у Србији бити проруски доноси више гласова, или бити прозападни?

— Мислим да би било најбоље да бити просрпски доноси највише гласова. Друга је ствар што код већине српске популације нека врста симпатије за Русију боље пролази него симпатије за Америку. И морамо бити отворени: Руси нас никада нису напали. Руска царска породица је изгубила живот због Србије. Ушли су у Први светски рат због обећања руског цара. Руски цар је писао савезницима да ако не превезу српску војску на Крф да ће Русија унилатерално изаћи из Првог светског рата и склопити сепаратни мир са Немачком. Друго, руски војници су гинули у ослобађању Београда, то је била совјетска Црвена армија. И отишли су, нису остали овде. Бивша Југославија је имала своје периоде односа са Совјетским Савезом, од резолуције Информбироа и даље, али ми кад год смо могли као Југославија Русима смо на неки начин опонирали, 1948, 1956. око догађаја у Мађарској, 1968. године око догађаја у Чехословачкој. Кад год смо могли показивали смо своју несврстану и неутралну позицију Американцима у конфронтацији са Совјетима. Али хајде да се вратимо на период у задњих неколико година. Руси су још увек у СБ УН по питању Косова савезници Србије. НАТО и Американци су основали државу Косово. Руси су испословали да резолуција о Сребреници не прође и да непримање Косова у Унеско такође буде у корист Србије. То је руска дипломатија на неки начин одрадила. То треба поштовати на конкретним примерима. Где је руска помоћ била нама потребна они су нама помогли. На конкретним примерима, па питању Косова, осуде Србије — Запад нам није помогао. Сад стварно не знам ко је луд, а ко није луд. Они су нам помогли где нам је најпотребније и то треба поштовати.

